

lidt stille med denne Dør, for den Række Artikler, dette Blad har bragt til Torvs i Sommerens Løb, er intet mindre end en voldsomt Kampagne mod mig. Jeg skal imidlertid lade alle disse Angreb og alle disse Artikler ganske ligge, og jeg skal nøjes med at oplyse, at jeg har deltaget i 5 — fem — offentlige Møder, siden den nu tilendebragte Undersøgelse blev besluttet og iværksat. Og hvad er det, jeg har sagt paa disse Møder? Ikke andet, end hvad jeg baade havde Pligt og utvivlsom Ret til at sige. Jeg har paa en fuldkommen saglig Maade gjort Rede for Regeringens hidtidige Stilling til Krisen og til Industriens Krav om Beskyttelse, og jeg har klærlagt mit eget Standpunkt i saa Henseende, det vil sige gjort Rede for de Betragtninger, der havde været bestemte for mig til at slutte mig til det øvrige Ministeriums og hele Venstres Standpunkt i denne Sag, men jeg har, hver eneste Gang jeg har talt, udtrykkelig tilføjet, at selv om jeg altsaa paa Grundlag af de Oplysninger, der hidtil havde foreligget for mig, havde dannet mig en personlig Opfattelse af Krisen, og det kan man dog ikke bebrejde mig, var jeg dog gaaet til denne fornyede Undersøgelse af Industriens Forhold for saa vidt uden forudfattet Mening, som jeg for mit personlige Vedkommende havde erklæret mig rede til at bøje mig for det Resultat, Undersøgelsen til sin Tid maatte udvise. Jeg vil gerne se det ærede Medlem af dette høje Ting, som i disse Taler og i, hvad jeg ellers har udtalt offentligt, kan paavise et eneste udæskende Ord overfor Industrien. Jeg har, og det vil jeg gerne tilføje, selvfølgelig ikke angrebet Industrien. Jeg har ganske vist ikke ment at kunne gøre Industriens Krav om Toldbeskyttelse som Foranstaltning til Afhjælpning af Krisen og Arbejdsløsheden til mit, og dette har jeg aabent og ærligt sagt. Jeg har ogsaa sagt, at efter min og mange andres Mening maatte den første Betingelse, naar Industrien nu efter Krigens gode Aar henvendte sig til Staten om Hjælp, være den, at man ogsaa virkelig tog det Konjunkturtab, som man jo selv erkendte skulde tages, og som man har erklæret sig villig til at tage. Jeg har sagt, at man maatte ned med Omkostningerne, hvad enten det nu gjaldt

Direktørgager eller Arbejdslønninger, at man maatte nedskrive Lagrene, at man i højere Grad end hidtil maatte udnytte Arbejdstiden og forbedre Kvaliteten for i første Række derigennem at kunne møde den truende udenlandske Konkurrence. Men er der noget udæskende i dette? Er det ikke ret beset netop det, som vi alle er enige om, og som man ogsaa er paa det rene med indenfor Industrien selv? Jeg tror det.

Jeg sagde for et Øjeblik siden, at Krisen i sin nuværende Fase efter min Opfattelse var en udpræget Konjunkturkrise, og dermed mente jeg, at denne Verdenskrise, som vi nu er Vidne til og lider under, og som jeg som alle andre erkender ikke alene er en industriel Krise, men vel nærmest maa siges at være et økonomisk Sammenbrud, en Erhvervskrise, der rammer alle Erhverv mere eller mindre haardt, mere eller mindre direkte, har to forskellige Faser eller, om man vil, to Sider, den akutte og den kroniske, og herom vil jeg gerne sige et Par Ord, fordi jeg paa dette Punkt har været Genstand for en, navnlig i konservative Kredse ret udbredt Misforstaaelse, som jeg imidlertid ikke skal bebrejde ærede konservative Medlemmer, fordi den skyldes en fejlagtig Gengivelse af en af mine Udtalelser. Den Udtalelse, jeg siger til, findes i den Tale, jeg holdt paa Købestævnet i Fredericia. Jeg sagde der i min Omtale af den industrielle Situation, at den Krise, vi for Tiden gennemlevede, var en Konjunkturkrise, blandt andet foraarsaget af Misforholdet mellem Priser og Købeevne, og at det mod denne akutte Del af hele Krisen ikke kunde nytte at træffe ekstraordinære Toldforanstaltninger. I det Referat, som fandtes i Dagbladet „København“ for 10. August, var imidlertid Ordene „Del af“ faldet ud, og der var kommet til at staa: „denne akutte Krise“. Det er dette, der har givet Anledning til den omtalte Misforstaaelse, og jeg kan maaske næstendels sige til hele den Artikel, som det ærede fraværende Medlem Hr. Fraenkel skrev i „Nationaltidende“ af 5. September i Aar under Overskriften „Handelsministerens Fredericiatale“. Naar jeg i Fredericia benyttede Udtrykket „den akutte Del af Krisen“, uden at jeg af Hensyn til Tid og Sted